

Arrest

nr. 55 334 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 oktober 2009 komt verzoekster, van Oezbeekse nationaliteit, België binnen, vergezeld van haar minderjarige dochter, T.N., en van haar minderjarige zoon, T.A.

Op 7 oktober 2009 dient zij een asielaanvraag in.

Op 30 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoekster niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bent een Oezbeeks staatsburger van Armeense origine. U bent in 1973 geboren in Jerevan in de toenmalige Sovjetrepubliek Armenië, maar woonde sinds 1985 onafgebroken in Oezbekistan. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw betrokkenheid bij de Evangelische Kerk. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U bent van opleiding pedagoge en werkte als kleuterleidster. Sinds december 2008 bezocht u de Evangelische Kerk. Op 17 augustus 2009 was u, tijdens de werkuren, een CD-Rom aan het bekijken met religieuze inhoud. Toevallig kwamen toen drie vertegenwoordigers van het regionale bestuur van het onderwijs binnen. Toen ze zagen wat u aan het doen was begonnen ze u te beledigen en te bekritisieren. Sindsdien nam iedereen afstand van u op uw werk. Op 29 augustus 2009 werd u van thuis meegenomen door de politie en naar het politiebureau gebracht. U werd er 24 uur vastgehouden. U werd beschuldigd van het 'uitoefenen van verboden religieuze activiteiten terwijl werken met minderjarigen'. Uw man slaagde erin u vrij te krijgen. Uw man liet een dokter aan huis komen, u werd behandeld tegen stress met medicatie. Enkele dagen later kwam de dokter terug. Op 2 september 2009 nam u ontslag op uw werk. Uw jongste kind kon u niet meer inschrijven op school. Uw oudste kind kreeg problemen op school omdat het gerucht snel de ronde deed dat u evangelist bent. Uw man besloot dat u beter het land zou verlaten omdat u vervolgd zou worden. De reis kostte veel geld, waardoor uw man voorlopig niet meereisde. U wordt nog gezocht in Oezbekistan. Ze kwamen twee keer langs en u ontving een oproepingsbrief.

Op 27 september 2009 vertrok u uit Tashkent (Oezbekistan). Per auto reisde u via u onbekende plaatsen naar België waar u op 6 oktober 2009 aankwam. Op 7 oktober 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten in het gezelschap van uw twee minderjarige kinderen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw woonplaats Tashkent een Evangelische Kerk bezocht, namelijk de Kerk van het Eeuwig Leven in de Mirakilivastraat. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u op 17 augustus 2009 tijdens uw werk in een kinderdagverblijf een religieuze CD-Rom aan het bekijken was, terwijl de kinderen sliepen. U werd betrap door vertegenwoordigers van de afdeling volksonderwijs (CGVS dd. 29/03/2010, p. 3). U verklaarde dat u twee weken later (op 29 augustus 2009) door de politie van thuis werd meegenomen, dat er een huiszoeking gebeurde en dat u verdacht werd van het voeren van religieuze propaganda-activiteiten in het bijzijn van de kinderen (CGVS dd. 29/03/2010, p. 5), Echter, het is niet onlogisch dat de autoriteiten u berispten en verdachten van niet toegelaten activiteiten tussen kinderen, ook al vond u dat wat u deed niet strafbaar was. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het in Oezbekistan verboden is religie te onderwijzen aan kinderen zonder toestemming van hun ouders. Het feit dat u tijdens uw arrestatie van één etmaal door de politie zou zijn ondervraagd en berispt, kan dan ook niet worden beschouwd als een disproportionele maatregel vanwege de Oezbeekse overheid. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u verklaarde zelf ontslag te hebben genomen uit het kinderdagverblijf (CGVS dd. 29/03/2010, p. 5) en u niet aannemelijk kan maken dat de problemen daarmee niet ophielden. U haalde nog aan dat u schrik heeft om in de gevangenis terecht te komen en dat uw kinderen in een weeshuis zouden geplaatst worden. U verwees hierbij naar een geloofsgenoot (Olga) die werd gearresteerd en wier kinderen in een weeshuis terechtkwamen (CGVS dd. 29/03/2010, p. 7). Echter, u verklaarde niet te weten om welke reden die persoon werd gearresteerd of wanneer dit gebeurd is. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u dergelijk lot te wachten zou staan. Ook haalde u aan dat er in de gevangenis een vrouw die in een vreemde taal begon te bidden werd geslagen (CGVS dd. 29/03/2010, p. 6), doch uit uw verklaringen blijkt niet dat u daar zelf slachtoffer van werd. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal haalde u aan dat u wordt gezocht. Echter, uw verklaringen hierover blijven bijzonder vaag. Zo verklaarde u dat 'ze' twee keer langskwamen. U verklaarde echter geen details te kunnen geven over wie op zoek is naar u en wanneer ze concreet langskwamen (CGVS dd. 29/03/2010, p. 7 - 8). Indien u werkelijk opnieuw zou zijn benaderd in verband met dezelfde zaak kan toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zou hebben trachten te achterhalen door wie u wordt gezocht en wanneer dit concreet plaatsvond. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u tot op het moment van het interview op het Commissariaat-generaal (29/03/2010) geen enkel begin van bewijs aanbrengt van uw problemen. U verklaarde nochtans dat u een convocatiebrief ontving van de GUVD, nog voor uw vertrek uit Oezbekistan (CGVS dd. 29/03/2010, p. 8). U legde de Belgische asielinstanties deze brief echter niet voor. Er kan nochtans van u worden verwacht dat u al het mogelijke zou doen om uw asielrelaas te staven. U bent immers sinds oktober 2009 in België en u

verklaarde contact te onderhouden met uw partner in Oezbekistan. Het feit dat u dergelijke stappen tot op het moment van het interview niet ondernam, kan beschouwd worden als een gebrek aan medewerking van uw kant aan het onderzoek van uw asielaanvraag en zet vraagtekens bij de ernst van uw vrees voor vervolging. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u anderhalve week na het interview voor het Commissariaat-generaal een medisch attest opstuurde (document 9, per fax op 08/04/2010). Echter, dit attest stelt dat u ambulante verzorging kreeg voor hoofdpijn, misselijkheid en een hersenschudding, doch er wordt geen melding gemaakt van de oorzaak van deze klachten. Het is bovendien opmerkelijk dat u ondertussen wel dit (inhoudelijk vage) medisch attest kon voorleggen, doch geen enkel document betreffende uw verklaringen als zou u worden gezocht.

U verklaarde ook dat de politie de gelovigen meermaals wegstuurde, niet alleen uit uw Kerk maar ook uit andere Kerken. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat Kerken die niet geregistreerd zijn in uw land problemen kunnen ondervinden vanwege de autoriteiten. U brengt echter geen overtuigende elementen aan die zouden aantonen dat uw Kerk, die wel geregistreerd is, zoals u zelf verklaarde (CGVS dd. 29/03/2010, p. 4), problemen zou kennen.

Hierbij kan nog worden gesteld dat u verklaarde onder uw eigen naam te zijn gereisd per auto. U verklaarde dat de persoon die u vervoerde uw intern paspoort bijhield. U verklaarde dat er een keer of vier controle was onderweg, doch u verklaarde niet te weten hoe die controle concreet verliep aangezien de persoon die u vervoerde alles regelde (CGVS dd. 29/03/2010, p. 8 - 9). Ten eerste is het erg onlogisch dat u, indien u werkelijk wordt gezocht en zelfs een convocatiebrieff ontving waar u niet op in bent gegaan, onder uw eigen naam uw land verliet. Ten tweede is het niet aannemelijk dat u het Schengengebied kon inreizen zonder (zelf) een reispaspoort in handen te hebben gehad en zonder te weten of uw reisbegeleider een reispaspoort op uw naam bij zich had (CGVS, p. 9), gezien de strenge grenscontroles aan de EU-buitengrenzen zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Oezbeeks reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (kopie van een gedeelte van uw paspoort, uw geboorteakte, de Russische vertaling van uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw twee kinderen, vier medische attesten opgesteld in België, uw werkboekje, internetartikels) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopie van een gedeelte van uw paspoort, uw geboorteakte, de Russische vertaling van uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw twee kinderen bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Uw werkboekje bevestigt dat u werkte in een kinderdagverblijf en dat u er ontslag nam op 2 september 2009, doch dit document verschaft geen verdere informatie betreffende de achterliggende reden voor uw ontslagname. De vier medische attesten opgesteld in België stellen dat er geen fysieke abnormaliteit werd vastgesteld en spreken enkel over 'angst'. Echter, deze attesten kunnen geen verband leggen tussen de door u aangehaalde problemen en uw ongemak. De internetartikels handelen over de algemene situatie en hebben geen betrekking op u persoonlijk. Bijgevolg kunnen deze artikels bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoekster baseert zich luidens de hoofding van haar enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1 A, tweede lid van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie).

2.3. In een eerste onderdeel van het enig middel wordt aangevoerd dat de verwerende partij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op manifeste wijze schendt. Zij citeert artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie en wijst erop dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd, nu zij in Oezbekistan wordt vervolgd wegens haar geloof. Zij herhaalt haar

asielrelaas en verwijst naar websites en “*rapporten van de Verenigde Naties, de Human Rights Watch en Amnesty International*” waarin Oezbekistan zou worden gedefinieerd als “*een autoritaire staat met beperkte burgerlijke rechten*” en een grootschalige schending van vrijwel alle fundamentele rechten van de mens, waaronder martelingen, willekeurige arrestaties en verschillende beperkingen van de vrijheid van godsdienst, met schendingen tegen leden van religieuze organisaties zoals in verzoeksters geval, als meest voorkomende.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere herhaling van haar asielrelaas, zonder dat zij de beoordeling daarvan in de bovenstaande motivering van de bestreden beslissing aanvecht, laat staan weerlegt, zodat zij geenszins aantoont dat deze in een ander daglicht zou moeten worden gesteld. De motieven van de bestreden beslissing worden immers niet ontkracht door het louter herhalen van de asielmotieven (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). De Raad merkt op dat deze motieven stuk voor stuk betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en dus pertinent zijn. Bovendien worden zij gedragen door de stukken van het administratief dossier, die door verzoekster op geen enkele wijze worden betwist. Aldus heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing genoegzaam kunnen oordelen dat de arrestatie, de ondervraging en de berisping van verzoekster wegens niet-toegelaten activiteiten in het bijzijn van kinderen niet kan worden beschouwd als een disproportionele maatregel vanwege de Oezbeekse overheid daar uit een onderzoek van CEDOCA blijkt dat er in Oezbekistan een verbod geldt religie te onderwijzen aan kinderen zonder de toestemming van hun ouders, dat zij verklaarde zelf ontslag te hebben genomen uit het kinderdagverblijf en niet aannemelijk maakt dat haar problemen daarmee niet ophielden, dat zij de vrees dat haar kinderen in een weeshuis zullen worden geplaatst en de vrees om zelf in de gevangenis terecht te komen niet aannemelijk kan maken bij het verwijzen naar het lot van een geloofsgenoot, dat haar verklaringen betreffende haar vrees voor vervolging bijzonder vaag blijven, dat zij verklaarde een convocatiebrieven te hebben ontvangen in Oezbekistan, doch deze niet heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, dat zij ter gelegenheid van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende haar problemen en door wie zij wordt gezocht, dat zij nochtans verklaarde contact te onderhouden met haar partner in Oezbekistan, dat dit een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekster vormt en vraagtekens plaatst bij de ernst van haar vrees voor vervolging, dat het opmerkelijk is dat zij er wel in slaagt een inhoudelijk vaag medisch attest voor te leggen, dat verzoekster zelf heeft verklaard dat de kerk die zij bezocht wel degelijk is geregistreerd in Oezbekistan, doch uit het onderzoek van CEDOCA blijkt dat slechts niet-geregistreerde kerken problemen zouden kunnen kennen met de autoriteiten, dat het erg onlogisch is dat verzoekster onder eigen naam naar België is gereisd terwijl zij voorhoudt een convocatiebrieven te hebben ontvangen in Oezbekistan waaraan zij geen gevolg gaf, doch onder eigen naam haar land van herkomst zou hebben verlaten en dat de strenge controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie verzoekster zouden verhinderen het Schengengebied in te reizen zonder zelf een reispaspoort in handen te hebben of zonder de kennis of haar reisbegeleider een

reispaspoort op haar naam bij zich had, dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoekster haar Oezbeeks reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, dat gezien bovenstaande vaststellingen onder meer niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie en dat de door verzoekster voorgelegde documenten deze conclusie niet kunnen wijzigen.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift slechts verwijst naar "*rapporten van de Verenigde Naties, de Human Rights Watch en Amnesty International*" op verschillende websites ter staving van de omstandigheid dat zij bij een terugkeer naar Oezbekistan terecht vervolging vreest wegens haar religie, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerende partij bij waar deze stelt dat het niet volstaat om te verwijzen naar deze rapporten op verschillende websites, nu zij de erin opgenomen algemene informatie niet op haar individuele en persoonlijke situatie betreft, terwijl de vrees voor vervolging *in concreto* dient worden aangetoond (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854; RvS 29 november 2007, nr. 177.396). Het louter behoren tot een religieuze organisatie volstaat niet opdat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging zou worden aanvaard, temeer nu uit de informatie van het dossier blijkt dat het enkel kerken die niet geregistreerd zijn, die problemen kunnen ondervinden (U.S. Department of State, 2009 Human Rights Report: Uzbekistan, administratief dossier stuk 14, p 13-14), terwijl verzoekster verklaarde dat haar kerk wel geregistreerd is.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat is de stelling van verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om als vluchteling erkend te worden een loutere bewering die de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan stellen. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.8. In een tweede onderdeel van het middel citeert verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, licht zij enkele begrippen uit deze definitie nader toe om te besluiten dat in haren hoofde de voorwaarden voor het toekennen van de subsidiaire bescherming wel degelijk aanwezig zijn. Verzoekster stelt dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met name foltering of onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst op grond van haar asielrelaas. Bovendien is zij van mening dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden indien zij zou worden teruggestuurd naar Oezbekistan. Verzoekster acht het tenslotte onterecht waar verwerende partij stelt dat zij geen begin van bewijs van haar problemen aanbrengt. Zij houdt voor dat zij niet kan worden gehouden het bewijs te leveren van een feitelijke situatie waarvoor zij is gevlucht.

2.9. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoekster stelt dat zij geen bewijs kan leveren van een feitelijke situatie die zij ontvlucht is. Evenwel is de Raad van oordeel dat, nu zij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende haar problemen en door wie zij wordt gezocht, de aard van haar verklaringen geenszins volstaan om over te gaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is er immers toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Ter ondersteuning van dit standpunt kan worden verwezen naar de analyse van het eerste onderdeel van het enig middel in punt 2.3. van dit arrest en benadrukt dat verzoekster niet aantoonde het slachtoffer te zijn van een disproportionele maatregel. die als als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen worden beschouwd. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeksters asielrelaas bijzonder vaag is, dat zij ongeloofwaardige verklaringen uit betreffende haar reisweg en de identiteitsdocumenten. Verzoekster kan zich in deze optiek niet blijven beroepen op haar asielrelaas teneinde een reëel risico

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, noch kan zij volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in Oezbekistan. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt. Het tweede onderdeel van het enig middel is evenmin gegrond.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel niet kan worden aangenomen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die door verzoekster niet worden weerlegd. Verzoekster heeft geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aangebracht die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en maakt noch haar gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk. Derhalve kan haar noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS